

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **F. P.**, advokátem se sídlem Kvítková 4703, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 3792, Zlín, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2005, sp. zn. 57 Ca 138/2003,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu ve Zlíně („žalovaný“) ze dne 29. 1. 2003, č. j. LPO/578/02/Du. Citovaným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Okresního úřadu Zlín ze dne 7. 11. 2002, č. j. RD-957/2002-SI-DP, tak, že stěžovatel se uznává vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jehož se dopustil tím, že se dne 1. 7. 2002 jako řidič na výzvu Policie ČR odmítl podrobit dechové zkoušce. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky a vady v řízení.

Stěžovatel zejména uvádí, že krajský soud aproboval skutkovou podstatu, z níž vycházel správní orgán, byť při jejím zjišťování byl porušen správní řád. Správní orgán - a následně i soud - totiž vycházel z výpovědí svědků Ř. a P., jejichž věrohodnost stěžovatel zpochybnil, a naopak nezohlednil závěry znaleckého experimentu ing. V., které tyto výpovědi vyvrátily. Citovaná správní rozhodnutí proto vycházela z nesprávně a z neúplně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud tedy pochybil, když logickou a objektivní spornost usvědčujících důkazů nezohlednil. K výpovědím svědků M. a H. stěžovatel uvedl, že zmíněný znalecký posudek nebyl zaměřen na tyto výpovědi, a nelze také přičítat k jeho tíži, že svoji skutkovou verzi neuplatnil přímo na místě. Soud pochybil rovněž v tom, že vůbec nezohlednil čestné prohlášení T. O..

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Krajský úřad Zlínského kraje ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že citovaná správní rozhodnutí byla vydána po právu a že výpověď svědků byla posouzena v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Ke znaleckému posudku ing. V. žalovaný namítl, že prvořadou a podstatnou okolností je to, že policisté při dojíždění k vozidlu viděli svítit brzdová světla a teprve poté, co tam dorazili, vystoupil stěžovatel z vozidla z místa řidiče. Znalecký posudek proto byl zpracován účelově s cílem vyhnout se odpovědnosti za přestupek.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil (úřední záznam Policie ČR, Obvodní oddělení Napajedla ze dne 1. 7. 2002, č. j. ORZL: 113/NA-PŘ-2002), že dne 1. 7. 2002 policejní hlídka ve složení prap. Ř. a pprap. P. v obci N. v protisměru zaregistrovala vozidlo, které předtím bylo zaparkováno před restaurací. Proto jela za tímto vozidlem a při příjezdu k němu „řidič stál ještě na brzdovém pedálu“ a poté z něj vystoupil řidič (stěžovatel), který se však odmítl podrobit dechové zkoušce s odůvodněním, že vozidlo neřídil, nýbrž si do něj pouze šel pro nějaké věci.

V protokolu o ústním jednání ze dne 6. 9. 2002 stěžovatel uvedl, že v dotčený den byl ve vozidle spolu s s P. M. a s G. H. a že je řídil P. M.. Policisté jej oslovili až několik minut poté, co si stěžovatel z vozidla začal vykládat nakoupené věci, a vůbec se nezajímali o to, kdo byl ve skutečnosti řidič, ačkoliv G. H. policistům na místě sdělila, že stěžovatel vozidlo neřídil.

Z protokolu o výslechu svědka P. M. ze dne 26. 9. 2002 plyne, že vozidlo řídil svědek, který se však s policisty vůbec neviděl, jelikož po jeho zastavení z něj vystoupil a šel na schůzku do blízké restaurace a o policejní kontrole se tak dozvěděl teprve druhý den.

Svědci K. Ř. a K. P. v protokolech ze dne 19. 9. 2002 a 5. 11. 2002 shodně vypověděli, že je naprosto vyloučeno, aby vozidlo řídila jiná osoba než stěžovatel. Celou dobu totiž tito svědci (policisté) vozidlo viděli a zastavili v jeho těsné blízkosti. V této době řidič ještě stál na brzdovém pedálu a dveře z jeho strany byly zavřené. Navíc, když vozidlo ještě předtím míjeli, bylo přes čelní sklo vidět, že řídí muž, vedle něj sedí žena a nikdo další v něm není. Ve vozidle byla ještě mladá žena, která však seděla na místě spolujezdce, a nebyl proto důvod kontrolovat její totožnost.

Oproti tomu svědkyně G. H. dne 19. 9. 2002 vypověděla, že vozidlo řídil P. M., stěžovatel seděl na zadním sedadle a ona na místě spolujezdce. Po zaparkování vozidla P. M. odešel a teprve v okamžiku, kdy si stěžovatel bral doklady z místa u řidiče, přijela policejní hlídka.

Okresní úřad ve Zlíně vzal v odůvodnění shora označeného rozhodnutí za prokázáno, že řidičem předmětného vozidla byl v inkriminovanou dobu stěžovatel a uvedení P. M. jako řidiče se jeví být účelovým a následně vykonstruovaným, a to i proto, že tuto skutečnost měl stěžovatel uvést hned na místě, což však neučinil.

K odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel připojil též čestné prohlášení T. O., z něhož je patrné, že v rozhodné době hovořil s P. M. ještě poté, co seděl na místě řidiče, zatímco stěžovatel se nacházel na zadním sedadle. Nějakou dobu navíc jel za vozidlem řízeným P. M. a s určitostí tvrdí, že za ním žádné jiné vozidlo nejelo.

Krajský úřad Zlínského kraje ve shora označeném rozhodnutí považoval námitky stěžovatele za účelové.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zamítl podanou žalobu, když dospěl k závěru, že správní rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci a ve správním řízení nedošlo k žádným vadám. Soud zvážil věrohodnost výpovědí svědků P. M. a G. H., nicméně shledal v nich rozpory. G. H. totiž vyjádřila podiv nad tím, že by policisté ve vozidle mohli vidět další osobu, a její popis posloupnosti kroků, které stěžovatel učinil po zaparkování vozidla, neodpovídá popisu provedenému stěžovatelem. K čestnému prohlášení T. O. soud nepřihlédl, neboť podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, lze místo důkazu připustit čestné prohlášení pouze u účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelem výslovně uplatněné důvody namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. se přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dopustí ten, kdo se při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo poškodit majetek, odmítne podrobit dechové zkoušce.

V projednávané věci stěžovatel nerozporuje skutečnost, že se dechové zkoušce odmítl podrobit. Tvrdí však, že k této zkoušce nebyl dán důvod, jelikož v rozhodné době vozidlo vůbec neřídil. Je tak zřejmé, že relevantní je v posuzované věci otázka, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda určení stěžovatele jako osoby, která v uvedenou dobu řídila vozidlo, odpovídá provedeným skutkovým zjištěním.

K tomu je nutno uvést, že se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu v tom smyslu, že obě vydaná správní rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci. Svědecké výpovědi obou policistů (Ř. a P.) dostatečně popisují všechny podstatné okolnosti tohoto případu, jsou vnitřně jednotné a logické. V neprospěch obhajoby stěžovatele hovoří i další aspekty věci, jako je především značná nevěrohodnost vysvětlení stěžovatele, proč policistům hned na místě neoznačil osobu, která měla skutečně vozidlo řídit; a také určité rozpory mezi výpověďmi svědků, vypovídajících ve prospěch stěžovatele a samotným stěžovatelem. (např. G. H. uvedla, že v okamžik příjezdu policistů vyndávala věci z auta, zatímco stěžovatel si bral doklady z místa řidiče, stěžovatel však vypověděl, že vykládal nákup, tzn. zjevně z jiného místa než ze sedadla řidiče). Soud rovněž nepovažuje za logické, že prohlášení T. O. bylo učiněno až 4. 12. 2002, přičemž dříve stěžovatel ani svědci M. a H. ve svých výpovědích vůbec nezmnili, že se s T.O. při večeri setkali, příp. že následně jel vlastním vozidlem za nimi. Naopak, v protokolu ze dne 6. 9. 2002 stěžovatel uvedl, že byl povečeřet v restauraci po návratu z nákupů v Brně, kde byl s P. M. a s G. H., a po dobu této večere a následně byl jen s nimi.

Stěžovatel dále argumentuje znaleckým posudkem ing. J. V., z něhož je především patrné, že při míjení vozidel je možné poznat počet osob a jejich rozmístění pouze při malých rychlostech, nelze však konkrétně poznat osobu řidiče a spolujezdce. Při vyšších rychlostech není vidět osobu žádnou. Znalec rovněž uvedl, že po míjení vozidel mohl být odstup obou vozidel (tzn. stěžovatelova a policejního) v časovém rozmezí od cca 18 do 40 sekund. Na základě těchto výsledků stěžovatel zpochybňuje věrohodnost tvrzení obou policistů.

K tomu soud konstatuje, že ani citované závěry znaleckého posudku nikterak nezpochybňují věrohodnost svědeckých výpovědí obou policistů. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, policisté Ř. a P. nikdy nevypověděli, že při míjení vozidel poznali stěžovatele jako řidiče. Pouze uvedli, že sledovali vozidlo poté, co je předtím zahlédli zaparkované před restaurací, a že přes čelní sklo viděli, že řidičem je muž a spolujezdcem žena. Bližší konkretizace osoby řidiče se podle obou výpovědí jednoznačně vztahovala až k okamžiku, kdy policisté zastavili u vozidla stěžovatele, z něhož poté vystoupil právě stěžovatel a svědkyně H.. Je tak zjevné, že závěry znaleckého posudku ing. V. věrohodnost výpovědí těchto svědků nikterak nezpochybňují.

Obdobně soud konstatuje k závěrům posudku o minimálním a maximálním časovém odstupu obou vozidel, kdy soud neshledává žádný rozpor mezi znalcem odhadnutým odstupem a tvrzeními policistů, že po celou dobu na vozidlo stěžovatele viděli tak, že nebylo možné, aby zastavilo a někdo z něho odešel bez toho, že by to policisté zaregistrovali.

Konečně k posouzení přípustnosti důkazu čestným prohlášením T. O. soud uvádí, že postup žalovaného a krajského soudu byl značně formalistický, jelikož pokud by skutečně z obsahu tohoto prohlášení vyplývaly skutečnosti, relevantní pro danou věc, nebylo namístě k tomuto prohlášení nepřihlédnout s odkazem na ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu, nýbrž měl být tento svědek řádně vyslechnut. Potud tedy dává soud stěžovateli zapravdu. S ohledem na konkrétní okolnosti věci nicméně ani tento postup krajského soudu (a žalovaného) nemůže jakkoliv zpochybnit správnost jeho výsledného rozhodnutí. Jak totiž Nejvyšší správní soud naznačil výše, zmíněné čestné prohlášení nese znaky účelovosti, a to zejména s přihlédnutím k době, kdy bylo učiněno (po více než 4 měsících po spáchání přestupku), a v jeho srovnání s výpověďmi svědků a stěžovatele, kteří předtím ani náznakem

neuvědli, že by se v restauraci s T. O. setkali, resp. že dokonce následně jel po určitou dobu za nimi.

Nejvyšší správní soud proto stížnostní důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. neshledal naplněnými. V řízení před správními orgány totiž nebyly zjištěny vady a relevantní právní otázky byly posouzeny v souladu se zákonem. Je proto možno uzavřít, že stěžovatel ve skutečnosti brojí jen proti konečnému výsledku správního a soudního řízení (zejména proti způsobu hodnocení důkazů), s nímž z pochopitelných důvodů nemůže být spokojen, nicméně tato samotná nespokojenost nespadá pod žádnou z forem ochrany soudní mocí.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Krajskému úřadu Zlínského kraje náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu